

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATA DE
Magdalena Mărculescu

Amélie Nothomb

Crima contelui Neville

Traducere din limba franceză
de Claudiu Constantinescu

Dacă cineva i-ar fi spus contelui Neville că, într-o zi, avea să se ducă la o ghicitoare, nu ar fi crezut. Dacă i s-ar fi precizat și că avea să o facă pentru a-și găsi fiica fugită de acasă, omul acela sensibil ar fi leșinat.

Un fel de secretară i-a deschis ușa și l-a condus într-o sală de așteptare.

— Doamna Portenduère o să vă primească imediat.

Parcă ar fi fost la dentist. Neville s-a așezat, foarte bățos, și s-a uitat cu consternare la motivele tibetane care decorau pereții. Când a ajuns în cabinetul ghicitoareii, a întrebat-o pe loc unde era fiica lui.

— Fetița doarme în camera de alături, i-a răspuns femeia.

Neville a amuțit: avea să i se ceară oare o răscumpărare? Ghicitoareea, o femeie fără

vârstă, energică, durdulie, de o vioiciune extremă, a continuat:

— Ieri, după miezul nopții, mă plimbam prin pădure nu departe de domeniul dumneavoastră. Luna lumina aproape ca ziua. Atunci am dat peste fata dumneavoastră, strânsă ghem și clănțănind din dinți. N-a vrut să-mi spună nimic. Am convins-o să vină cu mine: avea să moară de frig dacă rămânea afară. Ajunsă aici, am vrut să vă sun imediat ca să vă liniștesc; ea mi-a zis însă că n-are rost, că nu v-ați dat seama de dispariția ei.

— Corect!

— Așa că am așteptat până dimineață ca să vă telefonez. Cum se poate să nu fi observat absența propriei fiice, domnule?

— A cinat împreună cu noi, iar apoi s-a dus în camera ei, ca în fiecare seară. Probabil că a ieșit când deja ne culcaserăm.

— Cum era la cină?

— Ca de obicei, n-a scos nicio vorbă, n-a mâncat mai deloc și n-a părut să fie în formă.

Ghiculoarea a oftat:

— Nu vă îngrijorează deloc că fiica dumneavoastră se poartă așa?

— Are 17 ani.

— Explicația asta vă e de-ajuns?

Neville s-a încruntat. Cu ce drept îl interoga femeia aceea?

— Bănuiesc că întrebările mele vă șochează, dar eu sunt cea care v-a găsit fata în pădure, în puterea nopții. Cred că-mi înțelegeți nedumerirea. Am întrebat-o dacă avea vreo întâlnire de amor, iar ea s-a uitat la mine stupefiată.

— Nu e genul ei, într-adevăr.

— Și care e genul ei?

— Nu știu. E o adolescentă tăcută.

— Nu v-ați gândit niciodată să-i oferiți asistență psihologică?

— E mai închisă în ea. Asta nu-i o boală.

— Totuși, a fugit de-acasă.

— E prima oară.

— Domnule, mi se pare că sunteți ciudat de liniștit.

Neville și-a reprimat furia de a se vedea judecat de o necunoscută. În dimineața aceea, când ghiculoarea îi dăduse vestea la telefon, fusese foarte tulburat. Nu era însă omul care să-și arate emoțiile.

— Îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, știu, a continuat ea. Dar s-o fi văzut cum mai tremura, singurică, în pădure... Nu-și luase nici măcar o pătură sau un palton. Mă impresionează fetița asta, se simte atât de rău în propria-i piele! Mă întreb dacă vă interesați îndeajuns de simțămintele ei.

Penultimul cuvânt al ghiculoarei l-a izbit pe conte ca o palmă. Nu era prima dată când

il auzea. De câțiva ani, din nu se știe ce motive, lumea nu se mai mulțumea cu termeni ca sentimente, senzații ori impresii, care-și făceau totuși foarte bine treaba. Toți trebuiau să aibă simțăminte. Neville era alergic la vocabula aceea pe cât de ridicolă, pe atât de pretențioasă.

Ghicitoarea i-a văzut iritarea și a fost convinsă că vorbele ei avuseseră efect: de-acum încolo, tatăl acela avea să-și ia mai în serios responsabilitățile.

Neville s-a ridicat, părând a considera că-i ajunsese cât auzise. Ghicitoarea s-a apropiat de el și i-a strâns mâna într-un gest de entuziasm, ca pentru a-i da de înțeles că era de partea lui, dar, atingându-i palma, ea s-a schimbat la față.

— O să dați în curând o mare petrecere, i-a zis ea.

— Așa este.

— La acea recepție, îl veți ucide pe unul dintre invitați.

— Poftim? a țipat contele pălind.

Ghicitoarea i-a dat drumul la mână și a zâmbit.

— Stați liniștit. Totul o să decurgă perfect. Haideți cu mine s-o trezim pe fiica dumneavoastră!

Fără acea predicție din final, Neville ar fi reacționat plin de efuziune în acel moment.

Când a intrat însă în cameră, era mai încordat ca oricând.

Fata, întinsă pe un pat pliant, nu dormea.

— Bună, tată, a zis ea cu o voce domoală.

— Bună, draga mea. Ce faci?

Fără a aștepta răspunsul, contele s-a întors către ghicitoare în speranța că aceasta îi va lăsa singuri. După toate aparențele însă, femeia voia să asiste la acea scenă a regăsirii: își lungea gâtul și holba niște ochi cât cepele.

Cu mințile parcă în altă parte, contele a încercat să mimeze emoția pe care ar fi simțit-o dacă nu ar fi existat acea prevestire și acea prevestitoare. S-a dus și și-a luat în brațe copila, care părea la fel de indiferentă ca de obicei.

— Hai să mergem! i-a propus el.

Doamna Portenduère a vrut atunci să le servească micul dejun, dar fata a făcut-o să renunțe:

— Vă mulțumim, doamnă, dar n-aș vrea ca mama să se-ngrajoreze.

— Spune-mi Rosalba și tutuiește-mă, bine?

— Bine, a zis ea, părând a spera că nu va fi cazul nici de una, nici de alta.

— Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, eu sunt aici, a mai adăugat femeia, dându-i fetei o carte de vizită.

Apoi l-a luat din nou pe Neville în cabinetul ei, de parcă acel episod îi dădea dreptul să-și dea cu părerea asupra purtării lui.

— Ar trebui să vă arătați mai afectuos față de copilul dumneavoastră, i-a zis.

Neville tocmai se pregătea să protesteze, cum că numai din vina ei nu reușise s-o facă, când l-a blocat cu această întrebare:

— De ce i-ați zis așa?

— Cum adică?

— Nimeni nu-i zice fiicei sale Serioasa, ce naiba!

— De ce nu? a zis contele, gândind în sinea lui: „Pe dumneata nu te cheamă Rosalba?”

— Nu poți fi serioasă când ai 17 ani.

— Faceți o greșeală de exprimare. Fiind o discuție la modul general, se spune „serios”, nu „serioasă”...

Ghiculoarea a clătinat din cap:

— Cred că aveți o problemă, domnule.

— Destul, doamnă. Mi-ați salvat fiica și vă sunt sincer recunoscător pentru asta. Dacă nu vă e însă cu supărare, aș zice să ne oprim aici.

În mașină, pe drum spre castel, Neville a încercat din răspuțeri să se poarte ca un tată care-și regăsește fiica după ce aceasta a fugit de acasă.

— Ai ceva să-mi spui, draga mea?

— Nimic deosebit, tată.

— De ce ai fugit de-acasă?

— Am vrut doar să stau noaptea în pădure. Ghiculoarea a dat peste mine și a zis că am fugit de-acasă. Dacă n-ar fi fost ea, m-aș fi întors în zori în camera mea și nimeni n-ar fi băgat nimic de seamă.

— De ce nu i-ai zis așa femeii ăleia?

— I-am zis, dar a ținut-o pe-a ei. După ea, toți adolescenții fug de-acasă.

— Și de ce voiai să-ți petreci noaptea în pădure?

— Ca să văd cum e.

— E prima dată când încerci?

— Da.

— Ai fi putut să mori de frig.

— Nu m-am gândit c-o să tremur în halul ăsta, într-o noapte de septembrie.

Cu o așa atitudine, contele a considerat că nu mai avea rost să insiste:

— Știi că, la vârsta ta, și eu am stat noaptea în pădure, ca tine?

— Ah, da?

— Dacă ești de acord, n-o să-i spunem nimic mamei. S-ar îngrijora prea tare.

— Bine.

Mândru că a avut o discuție adevărată cu fiica sa, Neville s-a relaxat un pic, după care și-a amintit de proricirea pe care i-o făcuse clar-văzătoarea. În prima duminică din octombrie urma să aibă loc faimosul garden-party anual de la castelul Pluvier. Era marele eveniment monden al acelei regiuni izolate din Ardenii belgieni. Nu avea cum să-l anuleze. Dar Neville se îngrozea la gândul că urma să-l omoare pe unul dintre invitați. Cum să facă așa ceva? Și cum să comită o așa grozăvie când era vorba de ultimul garden-party de la Pluvier?!

Într-adevăr, familia sa era ruinată, iar din 2 noiembrie nu mai avea voie să intre în castel. Prin urmare, pentru Neville era cu atât mai important acest garden-party de final, unde urma să-și celebreze pentru ultima dată rangul

familiei, bucurându-și oaspeții. Or, nu omorându-l pe unul dintre ei avea să reușească acest lucru.

Și-atunci, s-a spart. Nici tatăl, nici fiica nu știa să schimbe un cauciuc.

— Mai sunt doar doi kilometri până la Pluvier, hai să-i facem pe jos. O să-l trimit după aceea pe frate-tău să se ocupe de mașină.

Să nu vorbești când conduci este o chestie normală și chiar apreciată: e atitudinea șoferului concentrat. Să nu vorbești când mergi pe jos alături de propria-ți fiică e o chestie discutabilă. Contele s-a chinuit din răspuțeri să scoată câteva vorbe de circumstanță:

— Povestește-mi și mie, scumpo, noaptea ta din pădure.

— La început, totul era minunat. Cântau cucuvelele, mirosea frumos. M-am culcat pe niște mușchi, cu o pernă din frunze uscate, și auzeam cum fug veverițele. Foarte repede însă, mi s-a făcut frig și totul în jur a devenit ostil.

— Ai fi putut să te întorci în cameră, chiar și numai ca să-ți iei o pătură.

— Îmi jurasem că n-o să fac asta.

Neville a zâmbit. Genul acesta de pariu i se părea tipic pentru vârsta adolescenței.

— Și apoi, a apărut doamna Portenduère. Mi-a dat capa ei... E o persoană drăguță, dar un pic cam... nu știu cum să zic.

— Cred că știu ce vrei să spui.

— Căuta niște ciuperci speciale, care trebuie culese după miezul nopții.

— Măi, să fie!

— O chestie de-a ghicitoarelor, probabil.

Neville și-a amintit de îndemnul acelei femei: îi sugerase să se intereseze de „simțămintele” fiicei sale. A început să sperie că Serioasa nu avea traume și a îndemnat-o doar ca să verifice:

— Vorbește-mi despre simțămintele tale, draga mea.

— Despre ce?

— Despre simțămintele tale.

Contelui îi era rușine și să pronunțe acel cuvânt.

— Iartă-mă, tată, dar e caraghios ce-mi ceri.

Liniștit, contele nu a mai zis nimic.

În depărtare, au zărit un turn al castelului ițindu-se dintre copaci. Contele a simțit că și pe fiica lui o încerca aceeași emoție: ce mult iubeau acel loc! Ce tare sufereau la gândul că-l vor pierde!

Cel mai chinător era că nu aveau să mai poată apăra acea oază de liniște. În Belgia, nu există nicio lege pentru protejarea monumentelor istorice. Nimic nu avea să-i împiedice pe viitorii proprietari să radă de pe suprafața pământului acea construcție din 1799 și

străvechea pădure care o înconjura. Să nu mai dețină acel loc de vis nu era o mare problemă, dar distrugerea lui, chiar și ipotetică, le tortura amândurora sufletul.

— E trist, nu-i așa?

— Da.

Li s-ar fi părut nedemn să mai adauge vreun cuvânt. Știa că să deplângă, în 2014, pierderea castelului familial ar fi fost ceva obscen. După cum tot repeta Neville, era deja o performanță că putuseră păstra Pluvierul atâta vreme.

Le rămânea totuși casa de la poalele castelului, Pomanagioaica, unde stăteau cândva arendașii; nu aveau să ajungă chiar pe drumuri. Numai că, în cazul distrugerii castelului și a pădurii, urmau să asiste la dezastru din loja cea mai apropiată de scenă.

— Unde-ați fost? a întrebat contesa când și-a văzut soțul și fiica apărând.

— La biserică, a improvisat Neville.

— La biserică? Ce v-a apucat?

— Aveam așa... niște simțăminte, a zis Serioasa.

— Ce vrei să spui?

— Am glumit, a intervenit contele. Am făcut pană, Oreste. Am lăsat mașina pe marginea șoselei, cam pe la mijlocul drumului către sat. Poți tu să te ocupi?

Tânărul a pornit imediat într-acolo. Lui Neville nu-i venea să creadă că fiul lui era un flăcău de 22 de ani așa de mare și de athletic, pasionat de mecanică și atât de deprins cu tot ce însemna viața modernă. Aceași mândrie uluită simțea și când o vedea pe Electra, fiica sa de 20 de ani, frumoasă și fermecătoare, înzestrată cu tot ce-i mai bun pe lume. Singurul

copil în care se recunoștea pe sine era Serioasa, stângace, taciturnă și deprimată.

Când era întrebat de ce-și numise primii doi copii Oreste și Electra, răspundea cu seninătate că așa se obișnuia în familiile bune. Când cineva îl întreba ce era cu numele fetei celei mici, mirându-se că nu avusese coerența de a o boteza Ifigenia, contele spunea:

— Am mai multă îngăduință pentru paricid și matricid, decât pentru infanticid.

Și se și revolta că cineva îl putea blama pentru acest lucru. În vremurile acelea când copiilor li se puneau nume dintre cele mai nepotrivite, el se dovedea cât se poate de moderat și chiar clasic în alegerile sale.

Pentru numele celui de-al treilea copil fusese și cel mai des atacat:

— Vi se pare că seriozitatea este o calitate care trebuie scoasă în evidență?

— Bineînțeles. De fapt, nu e doar părerea mea. Numele Ernest înseamnă cel serios.

— De ce nu i-ați zis atunci Ernestina?

— Sună urât Ernestina. Serios nu e prea frumos, dar Serioasa e un nume minunat.

— Nu credeți că le dați apă la moară celor care susțin că aristocrații au niște nume imposibile?

— Auziți, soția mea și cu mine ne numim Alexandra și Henri, ca toată lumea.